

АПОКАЛИПСА.МК

Бранко Прља

Роман за една дистопија или
приказна од една реалност?

Бранко Прља

АПОКАЛИПСА.МК

Готен
2017

Тома Хансов беше човек во доцните триесетти години, со семејство на грбот, работа која не ја сакаше, дискус хернија што не му даваше мир, куп неостварени соништа и планина сметки за плаќање. Типичен средовечен Новомакедонец. И како таков, редовно посетуваше една од илегалните кафеани кои обично се наоѓаа по скривниците на зградите. Овој пат заврши во една од скривниците на падините под Кале.

Кафеаните беа забранети, но човекот секогаш наоѓа излез. Како што бубашвабите стануваат отпорни на отровите за една генерација и секоја година се измислуваат нови отрови, така и човекот секогаш наоѓа решение. Издржливи копилиња сме ние.

Америте одамна беа протерани. Но, влијанието на АНД¹ особено се чувствуваше на ваквите места. Се слушаше илегална западна музика, производ од крајот на цивилизацијата каква што ја познаваа луѓето постари од четири децении. Тома беше премногу млад за да се сеќава добро на тоа време, но сенките од минатото понекогаш навираа во неговиот ум како одамна гледан филм. А и тие беа забранети, филмовите. Постоеше една програма и таа програма беше наречена реалност. Барем така велеа пропагандните филмови на Државата.

¹ Американските Непријателски Држави (сите забелешки се од авторот)

Постоеше само Државата, Нова Македонија и нејзиниот народ. Сите веруваа во неа и работеа за неа. Ослободителната Војна ги исчисти последните траги од недржавните уверувања и тенденции, предавниците беа истребени, а непослушните скротени. Сè беше во совршен ред благодарение на Државата. Таа беше светлината заради која сите се будеа, она на што се покоруваа и она за што сонуваа. Сепак, Тома беше поинаков.

Но, да тргнеме по ред.

Тома седеше со своето друштво на една од масите во задниот дел од кафеаната. Воздухот беше густ од забранети опојни средства, турбо-фолк музика², гласови кои се надвикуваа и од смогот што не познаваше граници помеѓу надворешниот и внатрешниот свет, или меѓу државните институции и илегалните места. За разлика од смогот, никотинот беше забранет, но таму на големо се пушеше, а уживањето во алкохолот беше строго казниво според ДО³ дури и за време на празниците, кои ги имаше малку, сè на сè, трипати годишно. На државните празници се работеше, „Празнуваме работно, работиме празнично!“ така велеа пропагандните слогани и никој немаше причина да се сомнева нивната правилност.

„Забавата е опиум за народот, го труе телото и го ослабува духот!“ се присети Тома на еден друг од државните слогани, за кои беше убеден дека ги смислуваат автоматроните⁴ без трошка креативност, додека

2 Во кафеаните се слушаше музика од панамериканскиот пејриод, но и од уште постарото уредување од историјата на Државата, т.н. Стара Македонија

3 Државни одредби

4 Машини кои вршат работи за кои не е потребна човечка инте-

го слушаше својот поранешен соученик како раскажува некоја случка за некоја женска, колку била добра и што ѝ правел. Стандарден муабет за амероносталгичар како него. Другите го слушаа со внимание. Тони Бајрамов, крупен тип со бебешка фаца, машинец по занимање, Џони Стевоид, мускулест физикалец и Џеки Бомбата, ерген, женкар и продавач на добра. Тома не се разликуваше многу од нив, и тој работеше како возач, т.е. само уште еден ОД⁵, како и 95% од луѓето. И тие како и другите постари од триесет години, имаа американизирани имиња, презимиња и прекари со словенски или исламски примеси, како последица од минатиот систем во којшто Државата беше под влијание на панамериканскиот колонијализам. За разлика од нив, помладите носеа старински македонски имиња со германизирани примеси кои асоцираа на цврстина, решителност, строгост и прагматичност.

Според учебниците по Нова историја, влијанието на АНД не било по волја на народот, туку наметнато со помош на невидливи американски сонични зраци кои предизвикале промена во белата материја во мозокот на луѓето. Овие зраци предизвикале аномалии и нарушувања на слухот, видот, рамнотежата и меморијата кај мал дел од популацијата, но кај поголемиот дел довеле до промени во расудувањето и некој вид на контрола на однесувањето. Зраците биле кодирани со информации и упатства соодветни на американскиот начин на живот.

Откако се справила со соседите и се изолирала од негативните влијанија од сите страни на светот, вистината морала да тргне во борба против сопствениот народ

лигенција и немаат варијабли во однесувањето

5 Опслужител на Државата

кој не размислувал трезвено, како деца кои морале да се дисциплинираат. Државата морала да ги спаси луѓето од самите себеси. Избраните неколкумина, имуни на зраците, ја предводеле промената и ја обликувале Нова Македонија каква што веселото друштво во задниот дел од кафеаната „Под Кале“ ја познаваа. Но, Тома се разликуваше од нив и од другите деведесетипет-проценташи по тоа што потајно беше писател.

„Вежбаш ли?“ Стевоид го праша Бомбата.

„Вежбам во кревет,“ експлозивно се насмеа Џеки.

„Заебаваш, ама не се шегувам. Мислам, види го Тома. Сучка станал, се стопил ко да не го ранат дома. Тоа ти е од премногу седење додека ги возиш оние твоите функционери низ Државава. Протеини братче, тоа ти треба,“ го продолжи разговорот Стевоид, сега веќе сосема свртен кон Тома, како да беа сами, додека, божем незабележливо, го „флексираше“ својот бицепс во неговиот правец - да му завидува на напумпаната вена, а единствената проширена вена на Тома беше на неговото чело - од грижи.

„Немој да го скокаш појадокот,“ продолжи Џони „јаглехидратите се битни за стартување на денот, па и една коцка чоколадо е добра, ама мораш да ја истрчаш. Кејот ти е блиску, што те кошта,“ го убедуваше како да продава здрав живот.

„Аха,“ изусти Тома додека го толчеше третото пиво, а Џони Стевоид сè уште беше на првото, не дека не сакаше да пивне од време на време малку Б-витаминче, туку не стигнуваше од зборување.

„И малку вино не е лошо,“ рече „за циркулација. Една чаша по ручек, да ја раздвижи крвта, добро е за притисокот, така велеше татко ми. Но, во денешно време мо-

жеш да забораиш на тоа," го погледна Тома сериозно, како да чекаше да извади бележник и да запише како послушно учениче.

„Ама лук има на претек," рече Тома со доза на цинизам.

„Да, лукот е добар за бркање вампири... доста со тие бабини деветини. Сатанизмот е одамна мртов, заедно со христијанството и другите религии," го погледна строго Џони и продолжи: „Мислиш дека сум глупав, нели? Мислиш не знам дека си убеден дека си попаменатен од сите нас тука?" ги погледна другите, кои молчеа, веќе беа навикнати на неговите монолози и седеа свртени кон певаљката. Мома во години, со скината чо-рапа и деколте кое откриваше повеќе отколку што кој било нормален маж би требало да види.

„Мислиш не знам дека сонуваш за тоа дека ќе го сме-ниш светот со тупаница, но ти не си Че Гевара братче, Че е мртов а со него и сите други идеали на минатото. Државата е мајка и ти цицаш од нејзиното млеко," му врати остро, на што срцето на Тома му потскокна.

Тома се подзамисли заради монологот на Стевоид. Што всушност бараат типовите како Џони на такво место? Таму имаше мешана раја, од „интелектуалци", колку што воопшто беше дозволено да бидеш некој таков, до најобични работници, од секаков вид и сорта, како им предодредила Државата. Претставници од високата каста⁶ немаше, но тие беа веќе длабоко вкоренети во

6 Според Програмата за организација на државата (ПОД) луѓето се поделени на касти: ОД (Опслужители на Државата) сочинуваат 95% од популацијата. Другите 5% се: ПКП (Практично корисните професионалци, научници, инженери и сл.), ВК (Висока каста, осмислуваат или изработуваат конкретни дела или производи корисни за државата), СС (Советници и службеници) и ДД (Државници на Државата).

системот што секој обид за промена кај нив беше залуден. Но, со толкава голема посетеност од разни касти чудно беше што немаше рации како порано. Изгледа системот ги прифатил местава како издувни вентили и им дозволил на државјаните⁷ малку да избегаат од реалноста за којашто и самите Државници можеби беа свесни дека не е лесна – но беше нужна!

„Земи кој било турбофолкер од биртијава...“ продолжи Џони Стевоид со неговиот монолог користејќи изрази од лингото на старото време, можеби навистина и беше амероносталгичар. Се разбира дека турбофолкот беше мртов, како и диското, рокот, а особено панкот. Сè што постоеше беше новата државна музика свирена на традиционални музички инструменти, нешто налик на фолк музиката од минатото, колку што се сеќаваше Тома. Сепак, иако беше традиционална, го немаше тричетвртинскиот такт, туку беше во ритамот на воените маршеви, а со примеси на сериозната музика, особено операта во духот на Вагнер. Музиката беше сериозна, свечена и мрачна.

Стевоид ја крена раката кон неколку типци кои со кренати чоканчиња наздравуваа по којзнае кој пат вечерта и го продолжи муабетот: „Кој било од нив, дури и најмалиот, најжгуљав, може да ти ја скрши кичмата без да се помисли двапати,“ го погледна Тома со доза презир. „Ти го кажувам ова,“ го фати за рамо и продолжи сериозно, „зашто се грижам за тебе, што ако утре избие војна? Мораш да знаеш да се бориш, да се одбраниш. Сите знаеме дека непријателите се насекаде околу нас, но што ако се и помеѓу нас? Што ако на надрвенион будала таму му текне да извади калаш и да нè избуши

⁷ Жители на Државата

сите тука ко швајцарско сирење? Знам дека Државата не би го дозволила тоа, таквите копилиња се сите или во затвор или одамна мртви, но те тера да се замислиш, нели?" го погледна Тома прашално.

Другите двајца водеа некој нивни приватен муабет, веројатно нешто за работата, и Тома се најде во небрано зашто немаше кој да го заштити. Најстрашно од сè беше тоа што Стевоид беше во право. Одговор немаше.

„Секој од тие неандерталци, како што би ги нарекол ти," рече како да му ги читаше мислите „е подготвен на сè и тоа само да се докаже пред другарите, а ти не би го повлекол чкрапалото ни кога би се работело за промена на системот," го погледна продорно.

„Што ме гледаш, знам дека сонуваш за тоа. Толку сум сигурен што дури можеби ќе те пријавам на властите па тие нека извежбаат малку фискултура на тебе, а?" Другите двајца ги привлекоа последните зборови и се свртеа, а Стевоид громогласно се насмеа, „Те заебавам баче, не се паничи, ха-ха!"

„Остави го на раат бе малку човекот, дошол да се опушти малку, да избега од грижите, жена му дома му дрнда непрестано, па уште и ти тука го малтретираш, така ли е братче Томче, старо другарче," рече весело Тони Бајрамов со неговата искрена и наивна душа, на што Тома се насмеа и не рече ништо, но ја крена чашата заедно со сите да наздрави за менување на темата на муабетот.

„Види ја онаа таму до шанкот, нешто ме мерка откако влеговме," му рече Џеки Бомбата на Стевоид. „Јака е брат," потврди тој.

Тома конечно можеше да го толчи пивото на мир, препуштен на своите мисли. Повеќе не ги забележува-

ше изобличените лица и рикања околу него, мирисот на тутун и алкохол, порочните погледи и извештачениите насмевки. Реалноста го правеше да се чувствува депримиран, немаше задоволство во работата, а ни дома не беше подобро. Понекогаш се чувствуваше како да е автоматрон програмиран да ги извршува своите обврски од утро до вечер. Само едно нешто беше вредно во неговиот живот, едно нешто му помагаше да се чувствува жив. Пишувањето.

* * *

Никола Слејт, редовен професор на Прелектро-математички факултет⁸, научник и пронаоѓач во слободното време. Иако беше дел од интелектуалната каста, сепак да не се лажеме, за Државата тој не се разликуваше од другите. Неговата функција, како и на кастата опслужители, беше практична. Практично корисните професионалци, или ПКП, како каста беа селектирани од мали нозе според нивната интелигенција, но секој обид таа интелигенција да стане креативна беше управуван во спротивна насока, кон извршување на корисни активности од кои просперираше Државата. Никола добро се вклопи во тој систем, иако беше од постарата генерација, како човек во средина на четвртата деценија од животот. Дел од образованието го заврши во стариот, а дел во новиот систем, и добро се вклопи во вториот, но не затоа

8 ПМФ, да не се меша со Природно-математички факултет од минатиот систем, овој факултет е спој на Природно-математичкиот и Електро-техничкиот факултет поради малиот број на луѓе кои се запишуваа на таквите институции. Само мал процент од населението имаше привилегија да биде факултетски образувано.

што добро ги извршуваше своите задачи, што секако го правеше, туку затоа што успешно ја криеше својата креативност.

Тој не беше потајно писател или сликар, не поминаваше непреспиени ноќи со четка и бои во рацете, а наутро внимателно да ги брише за да не го забележат неговите колеги во прозаичната професија која што му ја доделила Државата. Тој беше пронаоѓач. Неговите пронајдоци му доаѓаа сами, како слики кои настануваа спонтано во низа од геометриски фигури во сите бои, понекогаш змијолики ленти кои се свиваа како низата од протеини на ДНК. Тоа се случуваше секогаш кога ќе ги затвореше очите. Кога беше дете тие форми предизвикуваа непријатност кај него, го измачуваа и го прогонуваа.

Тогаш живееше сам со татко му и дедо му. Мајка му починала кога имал три години и неговото сеќавање на неа се сведуваše на нејасна претстава за насмевка, сонце, топлина, радост, но не можеше да ја визуелизира како лик и покрај неговата бујна фантазија.

„Се грижам за него, повторно не може да засpie од сликите,“ велеше таа во неговиот ум, а татко му ѝ одговараше: „Добар е, ќе му помине.“

Но, Никола знаеше дека нема да му помине и беше убеден дека способноста за визуелизација ја имаше наследено од мајка си. Сепак, не знаеше ништо за неа. Татко му љубоморно ја чуваше тајната на нејзиното постоење за себе. Сите нејзини зборови, воздишки, насмевки, солзи, извици, беа длабоко закопани во него и детето не можеше да одгатне дали тој ја презира што го оставила или не сака да го дели споменот за

неа со никого кога веќе не може да ја има физички.

„Што гледаш?“ му шепотеше гласот на мајка му во увото во умот.

„Не престануваат,“ одговори тој стегајќи ги силно очите со рачињата што наместо да ги намали, само ги поттикна геометриските форми уште повеќе да се размножуваат.

„Што ти зборуваат?“ не попушташе мајка му. „Пробај да објасниш.“

„Не знам... сакаат нешто од мене, сакаат да ме контролираат,“ изусти детето речиси низ плач.

„Обиди се да ги послушаш, не спротивставувај им се,“ рече таа и замина исто така ненадејно како што се појави.

Никола долго размислуваше за овие зборови, но не знаеше како да ги примени. Формите секогаш предизвикуваа бурна реакција во неговото тело, некогаш се гушеше и се бореше да земе здив, друг пат имаше чувство дека срцето му сопира или низ целото тело му се распространуваше недефинирана непријатност. Едноставно не знаеше како да не им се спротивстави кога целата работа се случуваше без негова контрола.

Еден ден се случи. Им се препушти на формите и тие наместо непријатели станаа негови сојузници. Научи како да зборува со нив, дури и да ги повикува со својата волја и да ги менува, да си игра со нив. Каква прекрасна игра беше тоа! И од таа игра почнаа да произлегуваат покомплексни форми, геометриските шеми се заменија со сложени запчаници, навртки, механизми кои се вклопуваа еден во друг. Сè уште беше рано да може да ги разбере, но знаеше дека нешто се

создаваше во него, нешто вредно, нешто што ќе го сме-
ни светот.

Никола влезе во својот дом и кон него се стрча Дона, неговата мачка. Црнка со бело на шепите и лицето, веднаш му се пикна помеѓу нозете и Никола за малку ќе паднеше.

„Полека Дона,“ ја прекори. „Мислиш само на јадење, а што е со мене, мене не ме сакаш?“ ѝ зборува-
ше умилно и ја крена, а таа веднаш почна да преде.

Откако ѝ даде да јаде, го соблече својот старомоден
костум во сива боја, џемперот со закрпи на лактите,
ја одврза вратоврската и ја соблече кошулата. Истата
облека секој ден и истиот ритуал му го правеа живо-
тот полесен и му оставаа повеќе време за мечтаење.

Го отвори фрижидерот и таму го чекаа изладени-
те и залепени макарони со сирење од утрото. Седна
во својата стара излитена фотелја која во младите де-
нови додека сè уште живееше со татко му ја имаше
скршено во еден напад на детско беснеење. Татко му
лесно му ја изби таа навика од коските. Поточно, по
цена на една коска.

„Падна играјќи со другарите,“ ѝ рече татко му на
болничарката додека ѝ го меркаше задникот. „Знаете
какви се денешните деца,“ додаде лежерно.

„Уште сум млада за да знам,“ рече таа и си ја подна-
мести косата истовремено давајќи му на знаење дека
нема прстен на раката.

„Ах, госпоѓице, се разбира, па како некој со вашата
става би можел да знае такво нешто,“ рече тој навед-
нувајќи се над неа, „право да ви кажам и подобро да

не знаете,“ прошепоти гледајќи го малиот Никола со крајот на окото, а таа се закикоти.

Болничарот му ја преврзуваше раката додека татко му и сестрата ја продолжија играта на смешкање и шепотење. Што ли толку имаа да си кажат кога сега се запознаа, се прашуваше Никола додека ги стегаше забите на секое мрдање на раката. Во умот ги виде многу јасно двете парчиња од коската како се движат внатре и како му ги бодат мускулите и вените.

„Дете, доста мрдаш,“ го прекоруваше болничарот, којшто нервозно го виткаше завојот натопен во гипс околу неговата рака, додека одвреме-навреме се вртеше кон болничарката и се муртеше. Детето ги стисна забите и се обиде да не мрда.

Малиот Никола тогаш не го разбираше светот на возрасните. Мислеше дека татко му е само љубезен со болничарката и се зачуди кога следното утро ја здогледа во ходникот на нивниот дом, со штиклите и капутот во рацете. За момент таа застана збунето, но потоа му се насмевна, си го поднамести градникот и замина од нивниот и од нивниот живот засекогаш.

Коската зарасна, фотелјата со дрвени рачки беше поправена и сè уште беше тапацирана со истиот сино-сив материјал кој со текот на годините стана црн, а сунѓерот под него сиркаше на неколку места. Но, материјалните работи не го интересираа Никола. Не ја однесе фотелјата на тапацирање, ниту си купи друга. Ја чуваше од сентиментални причини, како потсетник за тоа какви се луѓето и зошто треба да се држи подалеку од нив.

Никола немаше пријатели, живееше сам со Дона. Татко му замина во Италија уште додека тој беше

тинејџер. Нашол некоја стара рагаца таму на која и стегнал не знам каква приказна за тешкиот живот на Балканот и таа го присвоила, како дете, како љубовник. Тоа беше пред војната и Никола не можеше да знае што точно се случило со татко му, но не го ни засегаеше.

За време на војната живееше со дедо му, за среќа уште беше малолетен и не го мобилизираа, а откако и тој почина, а Никола наполни осумнаесет години, се врати да живее во куќата на татко му.

Слободата значеше дека може непречено да се занимава со своите експерименти и од тогаш го користеше секој слободен миг за тоа, веќе речиси триесет години. А да имаш цела куќа на располагање значеше дека секоја просторија ќе стане лабораторија. Во купатилото беа натрупани кутии со разни мерни инструменти, а елементите во кујната наместо намирници содржеа киселини, бази и разни соединенија потребни за експериментите.

Последниот експеримент му дојде како и сите други, преку визија додека си играше со геометриските форми во својот ум. Со текот на годините научи како да управува со визиите, можеше да ракува со нив како да се вистински реални објекти, да ги превртува како 3Д модели во компјутерска програма и да ги „стартува“ во умот. Така беше сигурен дека работат и не оставаше материјален доказ за својата работа. Освен алатки, инструменти и лабораториска опрема, во неговиот дом немаше ниту една конструирана машина. Така беше посигурно.

Во последната визија огромна молња, како змија, извираше од земјата и се извиваше кон небото, потоа

се сврте кон него, ја отвори челуста и го голтна. Никола се претна и скокна наназад. Обично визиите беа пријателски расположени, но последнава не изгledаше така. Можеби не ја разбрал добро, помисли. Но, сепак беше убеден во нејзината функција и храбро ја повика повторно и без страв се впушти во експериментирање.

Беше доцна во ноќта и беше исцрпен од работа. Се чувствуваше испразнет. Но, не заради работата, тој можеше тоа да го прави уште со часови, туку настапи мигот кога почувствува дека машината е комплетирана. Имаше уште многу работа, но главниот принцип беше готов, основата на она што ќе го смени светот, а што е уште поважно, ќе ја воведо неговата Држава во нова ера!

Тогаш му засвони телефонот.

„Кој ли може да биде во ова доба,“ помисли Никола, иако кое било време е чудно за да засвони телефонот во неговиот дом. Немаше пријатели, ниту комуницираше со некого.

„Д-р Слејт?“

„Да,“ претпазливо изусти Никола на гласот од непознатиот број.

„Имате повик од Премиерот, дали ќе прифатите да биде на ваша сметка?“ рече гласот монотонно.

Никола се обидуваше истовремено да одговори брзо, но и да ја сфати апсурдноста на ситуацијата во којашто лично нему му се јавува Премиерот и бара разговорот да биде на негова сметка. Ништо во тоа немаше логика.

„Во ред,“ рече повторно несигурно. По мала пауза се слушна громкиот глас на Премиерот којшто му беше познат од видео приемниците по закон поставени во

домот на секој државјанин на Нова Македонија и популарно нарекувани државни приемници или ДП.

На приемниците дваесет и четири часа дневно одеа пропагандни материјали за должностите на државјанинот кон Државата и тоа што Државата, која често ја нарекуваа „мајка“, „сонце“ или „единствена“, прави за него. На приемниците не постоеше копче за исклучување, па дури и некој да смисли како да го исклучи, а Никола секако би можел, Владата тоа веднаш би го регистрирала, како во случајот на расипаниот приемник кај државјанинот Ф.К.

ТЕЛОП: ДРЖАВЕН ПРИЕМНИК, ЖРТВА НА ДОМАШНА РАСПРАВИЈА

Во домоџ на Ф.К. изуџринава беше џријавен џриемник со скришен екран. Имено, соџруџаџа на Ф.К. била обвинеџа за неверсџво од соџруџоџ шџоџуку враџен од кафеана, на шџо џаа видно изнервирана фрлила џеџелник врз државјаниноџ којшџо намесџо во неџо завршил во џриемникоџ. Децаџа, кои џрисусџвувале на џаа сцена изуџринава во 10 часоџ се џреземени од сџрана на државниџе служби за џрижа врз децаџа, а соџружнициџе се џриведени. Крај на сооџшџениеџо.

Никола размислуваше за веста што ја имаше видно на приемникот пред некој ден, во која се препознаваа суптилните форми на пропагандата, „неверна сопруга“, „маж алкохоличар“, или „пепелник“ кој асоцираше на забранетите цигари, а децата наместо да се на училиште, дома се во десет часот наутро.

Никола знаеше дека сè тоа е лага, дека нема ни алкохол, ни посетување нелегални кафеани, ниту цигари, ниту деца... сè е изговор за да се приведе и затвори човек кој е поинаков од другите, на којшто можеби му здодеале дваесет и четири часовните пропаганди. За разлика од него, Никола можеше да ги исклучи приемниците во себеси и да се нурне во својот внатрешен свет. Но, сега неговата интелигенција не можеше да му помогне. Мислите му итаа наседаа, од една идеја до друга, од една неофицијална и страшна приказна за работењето на Владата до друга и се плашеше од тоа што го чека.

„Д-р Слејт,“ рече премиерот, „разбравме за вашата работа. Сметаме дека вашите изуми може да најдат голема примена во напредокот на нашето општество и би сакале да ве поканиме кај нас на разговор. Се надевам ја разбирате значајноста на случајов што лично ви се јавувам. Утре изутрина во осум нула-нула часот ќе ве чека возило на Владата. Ви благодариме што прифативте.“

Гласот замре и Никола остана подзинат со телефонот во раката. „Како е возможно да знаат за моите изуми,“ се запраша, „кога тие воопшто не постојат!“

* * *

Да речеме дека на Тома Хансов му беше здодеано да го нарекуваат лигуш, мекуш, папучар. Секој ден истото. Претпоставениот на работа - еден трон⁹ без мозок и идеи. Проќелав, мрсен, со карактер на фикус, Тома го жалеше воздухот што го вдишуваше ова ништожно

9 Скратено од автоматрон.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРОТ И ДЕЛОТО

Бранко Прља (1977) е автор со повеќе од 15 објавени дела.

Авторот уште со првите зборови го позиционира делото како истражување на идејата: „Дали уметноста го имитира животот или животот ја имитира уметноста,“ која се чини дека е лајтмотив на овој роман.

Во оваа приказна за една Македонија од иднината, или подобро речено од паралелна реалност, главните ликови Тома Хансов, писател, и Никола Слејт, научник, поминуваат низ низа премрежја во обидот за барање смисла среде хаосот што ќе ги снајде. Нова Македонија е тоталитарна држава во духот на Океанија од делото *1984* на Џ. Орвел и содржи елементи на *Прекрасниот нов свет* на А. Хаксли. Сепак, авторите на овие дела биле инспирирани од нивната фантазија, додека авторот на „Апокалипса.мк“ бил инспириран од реалноста, во духот на поговорката дека понекогаш „реалноста е почудна од фикцијата“.

Секој што ја преживеал транзицијата во Македонија која сè уште транзитира од една до друга станица на патот што не води никаде, ќе може да ги препознае тие елементи од реалноста во редовите на оваа книга. Македонија созреа за еден вистински дистописки роман во духот на светските класици и авторот ѝ го нуди тоа на својата земја, Македонија, бидејќи после сè, таа навистина го заслужува тоа.

Берт Стајн

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент
Охридски", Скопје

821.163.3-31

ПРЉА, Бранко
Апокалипса.мк / Бранко Прља. - Скопје : Готен, 2017. - 236 стр.; 20 см

ISBN 978-608-4625-92-6

COBISS.MK-ID 105577482

Постоеше само Државата, Нова
Македонија и нејзиниот народ. Сите
веруваа во неа и работеа за неа.
Ослободителната Војна ги исчисти
последните траги од недржавните
уверувања и тенденции, предавниците
беа истребени, а непослушните
скротени. Сè беше во совршен ред
благодарение на Државата. Таа беше
светлината заради која сите се будеа,
она на што се покоруваа и она за што
сонуваа. Сепак, Тома беше поинаков.

